

РЕШЕНИЕ

№ 230

гр. Благоевград, 24.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в закрито заседание на двадесет и четвърти
април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров

Членове: Владимир Ковачев
Г. Янев

като разгледа докладваното от Николай Грънчаров Въззивно гражданско
дело № 20231200500253 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 233 ГПК.

Образувано е по молба на Д. Г. Ш., ЕГН *****- ищец по делото и въззиваем пред ОС
Благоевград, чрез пълномощника му адв. Г. Ч., с искане за прекратяване на делото, поради
отказ от иск.

Окръжният съд е сезиран с жалба от Г... „П...”- М., чрез гл.юрисконсулт И. В., срещу
Решение № 906904/10.11.2022г., постановено по гражданско дело № 3458 от 2019г. на РС
Благоевград. Във въззивната жалба са наведени оплаквания за неправилност и
необоснованост на постановеното първоинстанционно решение в частта, в която е осъдена
Г...“П...”- М., за което се излагат следните доводи: Навадени са с въззивната жалба доводи
че решението на първоинстанционният съд е постановено при неправилно тълкуване и
прилагане на нормативната уредба, която урежда полагането, отчитането и заплащането на
нощен труд от държавни служители, чиито служебни правоотношения са уредени от Закона
за министерството на вътрешните работи (обн., ДВ. бр. 53 от 27.06.2014 г., ЗМВР). Твърди
се, че основният порок на решението състои в неправилно прилагане на материалното
право, изразяващо се в допуснатото от съда субсидиарно прилагане на Наредбата за
структурата и организацията на работната заплата, приета с ПМС № 4 на МС от 17.01.2007г.
(обн. ДВ, бр. 9 от 2007 г.; доп., бр. 56 от 2007г.; изм. и доп., бр. 83 от 2007г.; изм. и доп., бр.
11 от 05.02.2008г.; изм. и доп., бр. 10 от 06.02.2009г.; изм. и доп., бр. 67 от 2009г.; доп., бр.

95 от 2011г.; изм. бр. 21 от 2012г.; доп., бр. 49 от 2012г.)/НСОРЗ/. Посочва се, че приложението на общите правила по Закона за държавния служител съответно КТ и актовете по прилагането им е отклонено с чл. 187 ал. 9 от ЗМВР, които делегират на министъра на вътрешните работи издаването на особен подзаконов нормативен акт. С оглед на нарочната уредба на видовете допълнителни възнаграждения и на размера им не са налице предпоставките за субсидиарно прилагането на Кодекса на труда, Закона за държавния служител и на актовете, към които препращат. Сочи се с въззивната жалба, че ищецът има качеството държавен служител в системата на МВР по смисъла на чл. 142 ал. 1 т. 1 ЗМВР, като нормата разграничава държавните служители в т. 1 и т. 2: по т. 1 са държавните служители - полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението, чийто статут по силата на чл. 142, ал. 2 ЗМВР се урежда от ЗМВР, а по т. 2 са останалите държавни служители в МВР, чийто статут съгласно чл. 142, ал. 4 ЗМВР се урежда от Закона за държавния служител (обн., ДВ, бр. 67 от 27.07.1999г., (ЗДСл). В системата на МВР работят и лица по трудово правоотношение чл. 142 ал. 1, т. 3 ЗМВР и статутът им съгласно чл. 142, ал. 5 ЗМВР се урежда от Кодекса на труда (Обн., ДВ, бр. 26 от 01.04.1986 г., (КТ) и ЗМВР. Видно е, че една и съща правна материя: тази относно възникването, изменението и прекратяването на правоотношенията по повод полагането на труд, статута, правата, задълженията, работното време, почивките и отпуските, възнаграждението, дисциплинарната и имуществената отговорност, закрилата, синдикалното сдружаване и др., за трите групи служители в МВР е регламентирана в три различни нормативни акта- ЗМВР, ЗДСл и КТ, т.е. ЗМВР съдържа специални правни норми, които са относими само към конкретните правни субекти и правоотношенията с тях и изключват по отношение на последните приложението на общите норми, съдържащи се в КТ. Поддържа се от въззивната страна, че КТ не намира субсидиарно приложение по отношение на държавните служители като цяло и на тези от тях, работещи в МВР. Освен това се сочи, че нито в ЗДСл, нито в ЗМВР има непряко препращане към нормите на КТ- че за неуредените в тези закони случаи КТ се прилага „съответно“, а точно обратното- във всички случаи, в които законодателят е счел, че материята следва да се уреди от КТ, препращането е пряко чрез посочване на конкретните правни норми. Сочи се с жалбата че по законова делегация на съответните нормативни актове са приети подзаконови такива - наредби, които съгласно чл. 7, ал. 2 ЗНА, се отнасят до нормативния акт от по-висока степен, чиито разпоредби детайлизират. На основание чл. 139 ал. 5, чл. 155 ал. 5, чл. 163 ал. 16, чл. 164, ал. 12 и чл. 167а, ал. 9 КТ е приета Наредбата за работното време, почивките и отпуските (НРВПО). На основание чл. 244, т. 2 и чл. 261 КТ е приета НСОПЗ. На основание чл. 67, ал. 3 ЗДСл и чл. 107а, ал. 9 КТ е приета Наредба за заплатите на служителите в държавната администрация (приета с ПМС № 129/26.06.2012г., в сила от 01.07.2012г., (НЗСДА). Твърди се, че на основание чл. 179 ал. 2 ЗМВР и чл. 187 ал. 9 ЗМВР в процесния период са действали издадените от министъра на вътрешните работи Наредба № 8121з776/29.07.2016г. и Наредба № 8121з-36 от 07.01.2020г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима за дежурство, времето за отдих и почивките на

държавните служители в МВР. Сочи се, че видно от техния предмет, който е ясно дефиниран в чл. 1, посочените две наредби, Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, Наредба за заплатите на служителите в държавната администрация имат еднакъв предмет на регламентация. Поддържа се с въззивната жалба, че от изложената нормативна уредба става ясно, че предвид качеството на ищеца на държавен служител по чл. 142 ал. 1, т. 1 ЗМВР, съдържанието на неговото правоотношение с ответника се определя от нормите на ЗМВР и на издадените въз основа на него наредби, които са специални както спрямо ЗДСл, така и спрямо КТ. В този смисъл е и Решение № 261745 от 25.05.2022г. на РС София, постановено по гр. дело № 4277 по описа за 2021г. Първоинстанционният съд неправилно тълкува, че неприлагането на разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НСРОЗ би поставило държавния служител в МВР в неравностойно положение спрямо служителите работещи в системата на МВР, чиито правоотношения се регулират от Кодекса на труда и Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Излагат се правни доводи, че за разлика от КТ, който ограничава нощния труд до 7 часа дневно, такова ограничение не е предвидено в ЗМВР и при него нормалната продължителност на работното време през деня съвпада с нормалната продължителност на работното време през нощта и тя е 8 часа. Твърди се, че различието на двете уредби е обяснимо със спецификата на функционалните задължения на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР, пряко обусловена от значимостта на обществените отношения, с които е свързано изпълнението на техните функции. Тази специфика обуславя и редица други различия именно по отношение обема на полагания труд. Посочва се, че за разлика от работниците по трудови правоотношения, спрямо които съгласно чл. 143, ал. 2 КТ извънредният труд е изрично забранен и не може да надвишава 150ч. годишно в хипотезите на чл. 144 КТ, когато е допустим, при държавните служители в МВР съгласно чл. 187, ал. 7 ЗМВР (редакция към процесния период; сега е ал. 8) извънредният труд не може да надвишава 70 часа на тримесечен период и 280 часа годишно, а разпоредбите на, ал. 5 и, ал. 6 указват как следва да бъде възмезден положеният от служителя извънреден труд. Сочи се, че правото на изплащане на допълнително възнаграждение за нощен труд е регламентирано в чл. 179, ал. 2 ЗМВР, според който размерът на допълнителните възнаграждения за нощен труд се определя със заповед на Министъра на вътрешните работи, докато размерът на допълнителните възнаграждения за извънреден труд е определен в самия закон - за служителите, работещи на смени, се компенсира с възнаграждение за извънреден труд в размер на 50% увеличение върху основното месечно възнаграждение / чл. 187, ал. 6 ЗМВР/. Твърди се от въззивника Г...“П...“- М., чрез пълномощника му по делото, че адекватно на тези по- различни условия, завишени изисквания и ограничения при полагане на труд в сравнение с работещите по трудови правоотношения лица и другите държавни служители, за служителите в ЗМВР са предвидени редица компенсационни механизми, допълнителни материални стимули и нематериални блага, от каквито нито работещите по трудови правоотношения, включително и тези в системата на МВР, нито останалите държавни служители се ползват. Посочва се, че съгласно чл. 107а, ал. 18 КТ на служителите, работещи по трудово правоотношение в държавната администрация, не може да се определят допълнителни възнаграждения на основания, различни от посочените в КТ,

като такива не може да се определят за тях и в други закони. Сочи се, че е напълно идентична и разпоредбата и на чл. 67, ал. 12 ЗДСл по отношение на държавния служител - че не може да се определят допълнителни възнаграждения на основания, различни от посочените в ЗДС, нито в други закони може да се определят допълнителни възнаграждения на същия. Поддържа се от въззивника, че само за държавните служители в МВР е предвидено в чл. 179, ал. 4 ЗМВР, че извън допълнителните възнаграждения по чл. 179, ал. 1 и по чл. 178, ал. 1, които са аналогични на уредените в КТ и ЗДСл, им се изплащат и други възнаграждения в случаи, определени със закон или с акт на Министерски съвет. Съгласно чл. 189, ал. 1 ЗМВР държавните служители в МВР имат право на редовен платен годишен отпуск в размер на 30 работни дни, докато по трудови правоотношения той е не по-малко от 20 работни дни (чл. 155, ал. 4 КТ). Освен това държавните служители по ЗМВР имат право на допълнителен платен годишен отпуск - по един ден за всяка прослужена година, включително за приравнения трудов стаж, но не повече от 10 работни дни и допълнителен платен годишен отпуск за положен до 280 часа годишно извънреден труд - до 12 работни дни, каквито допълнителни отпуски не са предвидени за останалите трудещи се. Държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и ал. 3 ЗМВР придобиват право на пенсия по-рано от работещите по трудови правоотношения, защото трудът им при пенсиониране се зачита като първа категория. Сочи се с жалбата, че полагането на труд през нощта и от държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР, и от тези по т. 2 на същата норма, и от работещите по трудови правоотношения, е свързано със задължение на работодателя за възмездяването му, като разпоредбите на трите закона и на свързаните с тях наредби относно дължимостта на допълнително възнаграждение за нощен труд за всеки отработен нощен час или за част от него и минималния размер на същото - 0,25 лв., са идентични: чл. 261 КТ и чл. 8 НСОПЗ; чл. 67, ал. 7, т. 1 ЗДСл и чл. 20 НЗСДА и чл. 179, ал. 1 и 2 ЗМВР. Твърди се от въззивната страна, че в процесният период приложима е Наредба № 8121з776/29.07.2016г. В чл. 3 ал. 3 на Наредба № 8121з-776/29.07.2016г. е указано, че служителите в МВР може да полагат труд през нощта между 22.00 ч. до 6.00 ч., като работните часове не следва да надвишат средно 8 часа за всеки 24-часов период, което съответства на чл. 187, ал. 3 ЗМВР. Положеният нощен труд се остойностява в съответствие със Заповед № 8121з791/28.10.2014г. и Заповед № 8121з- 1429/23.11.2017г. и двете, издадени от Министъра на вътрешните работи, в които в т. 1 е посочено, че за всеки отработен нощен час или част от него, на служителите се заплаща допълнително възнаграждение в размер на 0,25 лв. В т. 5 от същата заповед е посочено, че допълнителните възнаграждения по т. 1, 2 и 3 се отчитат в часове и се изплащат след представяне в съответните финансови звена на протоколприложение № 5 към чл. 32, ал. 1 и чл. 33 от Наредбата № 8121з- 407/11.08.2014г., съответно приложение № 6 към чл. 31 от Наредба № 8121з- 776 от 2016г. Следователно счита, че ако положеният нощен труд е в рамките на установеното работно време от 8 часа не се явява извънреден и затова следва да се заплаща като нощен по определената в Заповедта на Министъра на вътрешните работи тарифна ставка. Твърди се, че не е налице празнота в ЗМВР и издадените въз основа на него наредби, която да налага субсидиарното приложение на Закона за държавния служител или Кодекса на труда, а още по-малко на подзаконовите нормативни актове, приети въз основа

на КТ, и по-конкретно нормата на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ, приета с ПМС № 4/17.01.2007 за преобразуването на часовете нощен труд с коефициент 1,143. Твърди се също така, че нормата е неприложима за служебните правоотношения по ЗМВР. Посочва се, че с новия и специален закон нормалната продължителност на дневното и нощното работно време е еднаква - 8 часа. Поддържа се с въззивната жалба на Г...“П...”- М.. че предвиденото в чл. 9, ал. 2 НСОПЗ, за която наредба изрично е посочено в чл. 2 ал. 3, че не се прилага за служителите по трудово правоотношение в държавната администрация, за които се прилага чл. 107а КТ, и в този смисъл още по-малко тази наредба е приложима за държавните служители по ЗДСл и ЗМВР, превръщането на нощния труд в дневен цели да установи, дали в рамките на съответния отчетен период има положен извънреден труд. Тъй като в КТ е предвидена различна продължителност на допустимия нощен труд в сравнение с дневния такъв, законодателят е използвал математически алгоритъм, чрез който нощният труд се приравнява на дневен, за да стане възможно събирането му с отработените дневни часове, съпоставянето му с нормалната продължителност и съответно констатиране дали е положен извънреден труд. Превръщането става чрез умножаване на отработените нощни часове с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т.е. $8:7 = 1,143$. Посочва се, че разпоредба, идентична на тази на чл. 9 ал. 2 НСОПЗ, с основание не е предвидена в наредбите по чл. 187 ал. 9 ЗМВР, защото за държавните служители нормална продължителност на дневния и нощния труд съвпада и коефициентът, изчислен по горепосочения начин, би бил 1. Сочи се с жалбата че изводи за невъзможност за субсидиарно прилагане на общия трудов закон и подзаконовите актове по неговото прилагане се съдържат и в установената съдебна практика на ВКС в Решение № 55/07.04.2015г. по гр.д. № 5169/2014г., III г.о. и Решение № 197/07.10.2019г. по гр.д. № 786/2019г., IV г.о. Твърди се с въззивната жалба, че преценката на органа, комуто е делегирана компетентност по издаване на наредбите по чл. 187 ал. 9 ЗМВР - министъра на вътрешните работи - както за въвеждането на коефициент на превръщане на нощния труд в дневен, така и за отпадането на този коефициент, е по целесъобразност и не подлежи на съдебен контрол. Факт е, че подобна разпоредба за превръщане на часовете нощен труд към дневни с коефициент 1,143 не съществува в наредбата, относима към исковия период, и отсъствието ѝ в подзаконовия нормативен акт е в синхрон с разпоредбите на чл. 187, ал. 1 и ал. 3 ЗМВР. Излагат се доводи, че отсъствието на норма, която да регламентира преизчисляване на часовете нощен труд с коефициент равен, на отношението на нормалната продължителност на работното време през деня и нормалната продължителност на работното време през нощта не означава, че е налице празнота в правната уредба, а означава, че органът, комуто е делегирано правомощието по създаването на наредба относно полагането и отчитането на труда, е последователен и така в пет последователни наредби, от които втората и третата по ред са действали през процесния период, а именно: Наредба № 8121з—592 от 25.05.2015г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР (Обн. ДВ, бр.

40 от 02.06.2015г., в сила от 01.04.2015 г., отменена с Решение № 8585 от 11.07.2016г. на ВАС по адм.дело № 5450/2016г., обнародвано на 29.07.2016г., ДВ, бр. 59); Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима за дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР (Обн., ДВ, бр. 60 от 02.08.2016г., в сила от 02.08.2016 г., отменена с Решение № 16766 от 10.12.2019г. на ВАС по адм.дело №8601/2019г., обнародвано на 14.01.2020г., ДВ, бр. 4); Наредба № 8121з-36 от 07.01.2020г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима за дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР (Обн., ДВ, бр. 3 от 01.01.2020г., в сила от 10.01.2020г.); Наредба № 8121з-1174 от 21.10.2020г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима за дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР (Обн., ДВ, бр. 93 от 30.10.2020г., в сила от 03.11.2020г.); Наредба № 8121з-1353 от 15.12.2020г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима за дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР (Обн., ДВ, бр. 107 от 18.12.2020г., в сила от 01.01.2021г.) не урежда такъв коефициент, защото по ЗМВР нормалната продължителност на работното време през деня и през нощта е еднаква и този коефициент е 1. Сочи се във въззивната жалба, че израз на последователността на законодателя по този въпрос е и последния ЗИД ЗМВР (Обн., ДВ, бр.60 от 7.07.2020г.), който е в сила от 11.07.2020г. За да се избегне нееднозначното тълкуване на съдържанието на нормата на чл. 187 ЗМВР, която обосновава и разнородната практика на съдилищата при нейното прилагане при решаването спорове, идентични със спора по това дело, в нейния текст са извършени редакции. В ал. 1 е създадено изречение трето, което гласи, че нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа за всеки 24-часов период. Поддържа се с жалбата, че това нормативно разрешение се потвърждава и от постановеното решение на съда на Европейския съюз от 24.02.2022г., по дело C-262/2020 (приложено към жалбата за улеснение на съда), образувано по преюдициално запитване от районен съд Луковит по дело със същия предмет като настоящото, а именно: Член 8 и член 12. буква а) от Директива 2003/88/БО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време трябва да се тълкуват в смисъл, че не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците от публичния сектор като полицаите и пожарникарите е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня. При всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под Формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от тях нощен труд. Членове 20 и 31 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат определената в законодателството на държава членка нормална

продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, включително за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, тоест е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерна на тази цел. В заключение, излагат се доводи с жалбата от Г...“П...“- М., че уредбата на материята в ЗМВР е изчерпателна, защото законът съдържа същата пълна уредба на правоотношенията по повод полагането на труд в МВР, каквато се съдържа и в КТ относно трудовите правоотношения, и в ЗДСл за служебните правоотношения в държавната администрация, а подзаконовият нормативен акт - наредбата по чл.187 ал.9 ЗМВР, няма основание да предвиди превръщане на нощния труд в дневен, защото разпоредбите му са обусловени от предвидената в чл.187, ал.1 и ал. 3 ЗМВР еднаквата нормална продължителност на часовете дневен и нощен труд. При паралелното действие на норми, уреждащи една и съща материя, приложение намират специалните норми, които изключват действието на общите. Поддържа се становище че общият закон може да се приложи само в случай, че специалния препраща към него или ако в специалния закон изобщо липсват разпоредби, уреждащи подобен вид правоотношения. В случая специалният регламент е в чл. 187 ал. 1 и 3 ЗМВР. Нормата, регламентираща 8-часова продължителност на работното време е установена в закон (чл. 187, ал. 1 и 3 ЗМВР) и се ползва с презумпцията за конституционност и задължителност за прилагането ѝ докато не бъде оспорена пред Конституционния съд от органите по чл. 150 от Конституцията на Република България (КРБ) и не бъде призната за противоконституционна съгласно чл. 151 ал. 2 КРБ. Следователно счита, че нормата на чл. 187, ал. 1 и 3 ЗМВР е действаща правна норма и нейното действие не може да бъде дерогирано или суспендирано, още по-малко от подзаконов нормативен акт като НСОПЗ. Твърди, че дори и да се приеме, че по аналогия е приложима общата уредба, уреждаща заплащането на нощен труд на служители по служебно правоотношение в държавната администрация, а не специалният ЗМВР, коефициент за преобразуването на нощни часове в дневни не е предвиден. Затова съгласно чл. 67 ал. 7 т. 1 ЗДСл, заплащането на допълнително възнаграждение за нощен труд, на основание чл. 67, ал. 3, се определя с наредба, издадена от МС. Съгласно чл. 20 от НЗСДА за всеки отработен нощен час или за част от него между 22,00 и 6,00 ч. се заплаща допълнително възнаграждение за нощен труд в размер не помалък от 0,25 лв. По изложените съображения излагат се доводи от жалбоподателя- Г...“П...“- М., чрез неговия пълномощник че исковата претенция на ищеца е напълно неоснователна, а решението на първоинстанционният съд е неправилно и незаконосъобразно. Поддържат се оплаквания с въззивната жалба за това че вторият съществен порок на обжалваното решение се състои в това, че не мотивира по никакъв начин извода, на който се основава решението, че при преизчисляване на положените от служителите в МВР часове нощен труд в дневен на ищеца се дължи заплащане като извънреден труд. Твърди се също така, че този извод на съда не е подкрепен от доказани в хода на делото факти, че ищецът е полагал труд извън редовното работно време. Точно обратното- ищецът ясно посочва в исковата си молба, че претендира заплащане на извънреден труд за време, попадащо в рамките на 24- часовите му дежурства положени по график. Следователно обжалваното решение е абсолютно неправилно и в тази

му част, където съдът след като е установил, че е положен нощен труд, постановява решение, че на ищеца се дължи заплащане за извънреден труд. Посочва се, че нормативно основание за заплащане на нощния труд като извънреден, освен в случаите, когато той е положен извън рамките на установеното работно време, няма нито в ЗМВР, нито в КТ. Иска се въззивният съд да се произнесе с решение, с което да бъде отменено като неправилно и необосновано Решение № 906904/10.11.2022г., постановено по гражданско дело № 3458 от 2019г. на РС Благоевград, в частта му, в която е уважен иска срещу ГДПБЗНМВР. В случай, че ищецът докаже, че се ползва от правна помощ в съдебно заседание и размерът на адвокатското възнаграждение е по-висок от този, определен в Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, на основание чл. 78, ал. 5 ГПК, се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника на ищеца и моли то да се намали до еднократния размер, предвиден в Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Претендира се присъждане на направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение съгласно приложения списък по чл. 80 ГПК. С въззивната жалба не са представени писмени доказателства и не са направени доказателствени искания. По делото е постъпила и въззивна жалба от Д. Г. Ш., чрез адв. Г. Ч., насочена срещу Решение № 906904/10.11.2022г., постановено по гражданско дело № 3458 от 2019г. на РС Благоевград, в частта му в която е отхвърлена исковата претенция като неоснователна. Излагат се доводи че на осн. чл. 178 ал.1 т. 3 от ЗМВР, предвидено е че служителите на МВР се изплащат допълнителни възнаграждения за извънреден труд. В разпоредбата на чл. 143 ал.1 от КТ е дадено определение за «извънреден труд». Поддържа се, че съгласно чл. 187 ал.5 т. 2 от ЗМВР, предвидено е работата извън редовното работно време до 280 часа годишно, да се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа за тримесечен период от служителите на МВР, работещи на смени, а съгласно чл. 6 е предвидено извънредния труд да се заплаща по ал. 5- с 50% увеличение на основното месечно възнаграждение. Поддържа се с въззивната жалба от Д. Г. Ш., че в чл. 187 ал.9 от ЗМВР, предвидено е редът е организацията за разпределението на работното време, за неговото отчитане и компенсиране, да се урежда с отделна наредба от Министъра на вътрешните работи. Такива наредби са били издавани, а в следствие отменени. С въззивната жалба от жалбоподателят Ш. са развити съображения, че съгласно чл. 188 ал. 2 от ЗМВР държавните служители които полагат нощен труд, се ползват от специалната закрила по КТ. Тъй като към настоящия момент в действащата Наредба липсва правило, съобразно което отработените часове като нощен труд да се превръщат в дневни, то приложима е нормата на чл. 9 ал.2 от НСОПЗ, тъй като приемането на обратното би означавало поставянето в неравностойно положение работниците и служителите в системата на МВР с различен статут. При изложените съображения, иска се от въззивния съд да отмени Решение № 906904/10.11.2022г., постановено по гражданско дело № 3458 от 2019г. на РС Благоевград, в частта му в която първоинстанционният съд частично е отхвърлил предявения главен иск като неправилно и да постанови ново решение, с което да уважи исковата претенция на Д. Г. Ш., изцяло- като доказана по основание и размер. Претендират се разноски за пред настоящата въззивна инстанция.

След насрочване на делото в открито с.з. и преди провеждането му е депозирана молба от ищеца по делото- Д. Г. Ш., чрез пълномощника му адв. Г. Ч., с която на основание чл. 233 ГПК е направил отказ от исковете и моли производството по делото да бъде прекратено.

Благоевградски окръжен съд като взе предвид, че отказът от иск е допустим до влизането в сила на решението, включително и в хода на въззивното и касационното производство, намира, че са налице установените от закона предпоставки на чл. 233, изр. 3, пр. 2 ГПК за обезсилване на постановеното невлязло в сила решение на първоинстанционния съд, след което производството по делото подлежи на прекратяване поради десезирането на съда.

В хипотезата на отказ от иска, не се изисква становище на противната страна, тъй като в този случай ищецът не може да предяви същия иск след прекратяване на производството по делото.

Предвид изложеното въззивното производство следва да бъде прекратено, решението на РС Благоевград следва да бъде обезсилено и производството по предявения иск да бъде прекратено.

Във въззивната жалба са претендирани разноски за пред настоящата съдебна инстанция, като производството пред въззивния съд се прекратява не по вина на Г... „П...”- М., а заради десезиране на съда поради отказ от предявените искове, поради което следва на страната жалбоподател да бъдат присъдени 100лв., съставляващи раноски за юрисконсултско възнаграждение пред въззивната инстанция.

Воден от изложените съображения, съставът на ОС Благоевград

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА на основание чл. 233 изр. 3 пр. 2 ГПК производството по делото, включително и производството по в.гр.д. № 253/23 г. по описа на ОС Благоевград.

ОБЕЗСИЛВА невлязло в сила Решение № 906952/28.11.22г., постановено по гр.д. №3158/19г. по описа на РС Благоевград.

ОСЪЖДА Д. Г. Ш., ЕГН *****, да заплати на Г... „П...”- М., сума в размер на 100.00лв., съставляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение за пред въззивната съдебна инстанция.

Решението подлежи на обжалване, в едноседмичен срок от съобщението до страните, пред АС София.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____